

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 3375/2022
29.03.2023. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Драгане Миросављевић, Надежде Видић, Зорана Хацића и Мирјане Андријашевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., против тужене Републике Србије, Министарство одбране, коју заступа Војно правобранилаштво, са седиштем у Београду, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 5321/21 од 11.02.2022. године, у седници одржаној 29.03.2023. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 5321/21 од 11.02.2022. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 5321/21 од 11.02.2022. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 1633/19 од 13.07.2021. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца и обавезана тужена да тужиоцу на име изгубљене зараде због незаконитог отказа за период од 13.06.2017. године до 31.05.2020. године, за сваки месец посебно, са затезном каматом на ½ зараде коју би тужилац примио да је радио код тужене по основу инвалидности 2. категорије, исплати новчане износе наведене у изреци. Ставом другим изреке, одбијен је, као неоснован, тужбени захтев тужиоца у делу у коме је тражио да суд обавезе тужену да на досуђене износе зараде из става првог изреке, исплати затезну камату од 06. у месецу до последњег дана у месецу. Ставом трећим изреке, усвојен је тужбени захтев и обавезана тужена да на основу изгубљене зараде тужиоцу у периоду од 13.06.2017. године до 31.05.2020. године за рачун тужиоца уплати доприносе за пензијско и инвалидско осигурање надлежном фонду, како је изреком наведено. Ставом четвртим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове поступка у износу од 133.603,85 динара.

Апелациони суд у Београду је пресудом Гж1 5321/21 од 11.02.2022. године, одбио, као неосновану, жалбу тужене и потврдио првостепену пресуду у ставу првом, трећем и и четвртим изреке, а одбијен је и захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложила да се ревизија сматра изузетно дозвољеном, применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Тужилац је поднео одговор на ревизију.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 18/20), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно размотрити правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Ревизијом побијаном правноснажном пресудом одлучено је о накнади материјалне штете у висини изгубљене зараде због незаконитог отказа, за период од 13.06.2017. године до 31.05.2020. године и доприносима за пензијско и инвалидско осигурање за исти период, уз примену материјалног права које је у складу са правним схватањем Врховног касационог суда о правним питањима на која се ревизијом тужене указује. Наиме, штета која је тужиоцу причињена, а која је предмет ове парнице, проузрокована је доношењем незаконитих одлука тужене којима је тужиоцу отказан уговор о раду и које су, у другој парници, правноснажном пресудом Првог основног суда у Београду П1 7567/10 од 28.12.2011. године поништене и тужена обавезана да тужиоца врати на рад. Због тога, питање накнаде које су предмет ове парнице, представља чињенично питање које се решава у сваком конкретном случају. Из наведених разлога, по оцени Врховног касационог суда, у овој врсти спора не постоји потреба за уједначавањем судске праксе или новим тумачењем права, као ни разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана.

Како на основу изнетог произилази да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Тужбу у овој парници тужилац је поднео 15.05.2019. године, а вредност предмета спора је 1.265.608,91 динар.

Имајући у виду да се предмет спора у овој парници не односи на заснивање, постојање и престанак радног односа, у ком случају би ревизија била дозвољена применом члана 441. ЗПП, већ је предмет спора новчано потраживање, дозвољеност ревизије цени се по општим правилима о дозвољености ревизије у имовинскоправним споровима. Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима, ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

С обзиром да вредност предмета спора побијаног дела очигледно не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, то ревизија није дозвољена.

Из наведених разлога, применом члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Добрила Страјина,с.р.**

За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић